

[Ømann.]

beslutningsprocesser, og dér må jeg konstatere en principiel uenighed med statsministeren, idet statsministeren nemlig gik ud fra, at det område, hvor det overlades til administrationen selv at træffe beslutning, skal være så snævert som muligt. Ja men det var netop det spørgsmål, jeg rejste, om man skulle betale det, det koster, den forudgående parlamentariske kontrol, eller om tiden ikke var inde til i nogen grad og i nogle sager at slække på denne kontrol og erstatte den af en efterfølgende desto effektivere kontrol.

Man må jo spørge: er der noget om den snak, der går om, at staten bliver snydt, når den indgår kontrakter, at kontrakter, som indgås med det offentlige, er særlig fordelagtige? Det er en vedholdende snak, og jeg synes, det må undersøges til bunds, om der er noget som helst hold i den, og er der det, ja, så må man gøre noget alvorligt ved sagen. Denne sag tjener jo ikke til at afkræfte dette rygte. Den pris, der blev givet for denne ejendom er overordentlig høj, det er alle sagskyndige enige om. Den løber op i ca. 2.400 kr. pr. m², og udgangspunktet for et kontorbyggeri af denne art skulle vel i dette område være omkring det halve, ca. 1.200 kr. pr. m². Nu ved jeg nok, at man skal tage hensyn til, at der er kælder indregnet, og at der er parkeringspladser, men alligevel. Det spørgsmål, jeg rejser, er: spiller bevillingspraksis, den besværlige procedure med først at søge en bevilling og så afvente afslutningen af kontrakten, en rolle? Så er tiden måske forpasset med hensyn til at få den rigtige pris.

Dernæst er der spørgsmålet om en vurdering af, hvor meget den parlamentariske forhåndskontrol i og for sig er værd i mange sager. For det er jo rigtigt, som fru Grethe Philip var inde på, at mange gange søger man en bevilling i finansudvalget, som så viser sig at være for lille, og så sker der overskridelser. Ja men hvilken kontrol ligger der så, når finansudvalget bagefter ganske vist modvilligt og efter forskellige

samråd ser sig nødsaget til at forhøje bevilningerne med disse overskridelser? Jeg har svært ved at se en meget stor værdi i denne forhåndskontrol. Her var det bedre, hvis man lagde bestræbelserne an på at gøre de forudgående dispositioner mere sikre og lagde meget mere arbejde i projekteringen og beregningsfasen.

Endvidere er der spørgsmålet: hvilken rolle spillede det brev, som finansministeren sendte til visse af finansudvalgets medlemmer? Hvilken funktion havde det? Var det udtryk for, at der var et behov for et eller andet? Var det ikke udslag af, at her havde man en besværlig procedure?

Det spørgsmål, som jeg også rejste, om de lodrette skillerum mellem ministerierne og den besværlige administration, som dette kan give anledning til, og som det så åbenbart har givet anledning til i denne specielle sag, gik statsministeren ikke nærmere ind på. Statsministeren sagde: ansvaret må ligge hos boligministeriet alene. Ja men da boligministeriet først fik startet, gik det jo ganske godt i dette ministerium. Når det ikke fik startet tidligere, hvem bar så skylden herfor, hvem har ansvaret herfor? Der skulle komme bud fra et andet ministerium. Her er et spørgsmål om, hvem der igangsætter, hvem der har ansvaret, om arbejdsopgavefordelingen, og det peger frem imod en strukturændring, det peger frem imod en kritisk gennemgang af det ministerialsystem, som vi har kørt på siden 1848.

Statsministeren var ikke inde på spørgsmålet om, hvorvidt det var klogt at lægge beslutningsprocessen nedefter, at gøre brud på embedshierarkiet, at få de yngre embedsmænd inddraget i beslutningsprocesserne og i opgaveløsningen på et tidspunkt, hvor de endnu har de store kræfter til det.

Med hensyn til statens virksomhed med byggeri, med at leje og med at købe, er det ikke tilstrækkeligt med nogle omrokeringer fra boligministeriet over i slotsforvaltningen. Og det er slet ikke anbefalelsesværdigt, det, som jeg forstod at statsministeren var inde på, at gå tilbage til praksis fra før 1954, hvor